

Med de sidste Ord tog han Gutten under Armene og løftede ham op paa Ryggen af den nærmere Hest.

Hansine tav. I disse smaa Skærmydsler angaaende Børnene beholdt Emanuel altid det sidste Ord. Han var hende for overlegen i Ordskiftet, havde saa let ved at udtrykke sine Tanker og kunde give saa mange Grunde for sin Opfattelses Rigtighed, at hun — selv naar hun ikke overbevistes — blev bragt til Tavshed af hans Veltalenhed.

... Taagen rullede atter som en uldgraa Masse ind fra Vest, mens den lille Familie-Karavane drog tilbage til Byen. Forrest red Gutten med Hestene; derefter kom Emanuel med Barnevognen, som han skød foran sig med den ene Haand, mens han oppe paa Skuldren bar Datteren Sigrid med Tilnavnet „Tyksak“. Hun havde taget Hatten af hans Hoved, og idet hun hurraraabende svang den i Luften, gjorde hun alle Slags Løjer for at more den Lille, der da ogsaa skreg i vild Glæde i sin Vogn.

Et Stykke bag de andre fulgte Hansine med sit Strikketøj. Hun holdt sin lille Skikkelse ligesaa rank som i sine Pignedage, bevægede sig ogsaa med de samme sikre, afmaalte Skridt. Derimod havde Udtrykket i hendes mørkladne Ansigt forandret sig noget; det var blevet endnu mere indadvendt og ligesom lidt fortrykt. Som naturligt var, havde hendes snart syv Aar lange Ægteskab med dets tre Barnefødsler heller ikke ladet hendes før saa ungdomsfriske Udseende helt uberørt. Kinderne var blevne lidt smalle, de alvorlige Øjne endnu mere dybtliggende. Dog var hun endnu en ualmindelig køn Kone, der efter Landsbyforhold bar sine 26 Aar med sjældnen Ære; og det var ikke til at undres over, at man i hendes Hjemby Skibberup endnu var ikke stolt af hende. Rigtignok var der adskillige — og med hvert Aar flere — der havde ondt ved at forlige sig med hendes Indesluttethed og gerne vilde udlægge den som Hang til Stolthed; ja i Stilhed blev det enkelte